Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Partea întâi: Ceasul care ticăie

Înapoi către cer 11
Mirosul delicios al fricii 31
Timpul să-ți faci planuri, timpul să visezi 45
Să iei aminte 61
Gesturi tainice 73
Momentul adevărului 91
Prețul și puterea 109
Să urmezi instrucțiunile 123
Pe marginea prăpastiei 137
Dilema lui Reuben 153
În căutarea lui Light 173
O minciună elaborată 181
Străinul care se uita fix 193

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Partea a doua: Moștenirea Meyer

O ghicitoare, un vicleșug 207
Povestea lui Penelope 229
Povestea lui Penelope continuă 239
Secretul paznicului 255
Putere și viclenie 275
Misterul lui Jack 289
Capcana de iepuri 305
Vânători în noapte 317
Fantomele altor copii 329
În întuneric 341
O alianță neașteptată 361

Partea a treia: Acasă și totuși între străini

Instrucțiunile doamnei Genevieve 375
Liniștea dinaintea furtunii 393
Intră în scenă Consilierul 415
Șiretlicuri, mai multe șiretlicuri 435
Capcane, mai multe capcane 455
Reuben hoțul 473

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cursa și urmărirea 485
Griji cumplite 503
Dacă lucrurile nu merg bine 523
Frânghia care tremura 537
Ultimul secret 553
Opusul miezului nopții 571
Poarta deschisă 583
Cel mai mare mister 599

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Dimineața aceea de vară din Lower Downs începuse ca de obicei pentru Reuben Pedley. Se sculase devreme, ca să ia micul dejun împreună cu mama sa, înainte ca aceasta să plece la serviciu. Fusese un mic dejun tăcut, fiindcă amândoi erau încă somnoroși. După aceea, tot ca de obicei, făcuse curat în mica lor bucătărie, în vreme ce mama se agita din ce în ce mai tare din cauza lipsei de timp (părea absolut incapabilă să spună cât

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

e ceasul înainte să-și fi băut cafeaua și să fi făcut un duș). Apoi mama îl îmbrățișase, luându-și la revedere în pragul ușii apartamentului. Acolo Reuben îi spusese că o iubește, ceea ce era adevărat, și să nu-și facă griji pentru el, ceea ce nu era adevărat.

Mama nici nu ajunsese în stația de autobuz când Reuben deja se spălase pe dinți, își trăsese hoțește tenișii în picioare (un cuvânt potrivit, se gândi, fiind el însuși un fel de hoț) și se cățărase pe blatul de la bucătărie ca să-și ia portofelul. Îl ținea printre capcanele de șoareci din partea de sus a dulapului. Capcanele nu funcționau niciodată; Reuben nu le punea momeală și, deocamdată, niciun hoț nu se aventurase până acolo sus, ca să vadă ce putea găsi. Erau puțini bani în portofel, dar Reuben niciodată nu avea prea mulți.

După aceea, intră în dormitor și scoase chitul din mica gaură din peretele din spatele patului său. Luă cheia din gaură și îndesă chitul la loc. Apoi, după ce încuie ușa apartamentului, plecă să găsească noi locuri unde să se ascundă.

Reuben locuia în orașul New Umbra, o metropolă la fel de mohorâtă și ponosită ca oricare alta. Chiar dacă odinioară se bucurase de perspective extrem de promițătoare (oamenii ziceau că apăruse sub o stea norocoasă), New Umbra nu mai era de mult un loc prosper și nimeni nu se mai îngrijea de el. Unii ar fi putut spune același lucru despre Reuben Pedley, care avusese părinți buni și iubitori, dar numai pentru o scurtă perioadă de timp, când era mic, și care în școala primară fusese considerat un elev strălucit, dar care dezamăgise în gimnaziu.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Trecuseră unsprezece ani de la accidentul din fabrică ce îl lăsase pe Reuben orfan de tată și pe mama lui o tânără văduvă care-și căuta disperată de lucru – cu alte cuvinte, unsprezece ani de când steaua lui promițătoare începuse să apună. Deși în realitate era la fel de iubit și de îngrijit ca orice alt copil, oricine l-ar fi urmărit zi de zi ar fi crezut altceva. Mai ales într-o zi ca cea de azi.

Reuben ieși din blocul sărăcăcios cu multe etaje în felul obișnuit: nu luă liftul și alese scara interioară, coborând nevăzut pe lângă vestibul până la subsol, unde se strecură afară pe fereastra unei camere de depozitare. Tânăra administratoare a blocului ținea acea fereastră întredeschisă, pentru a da voie să vină și să plece unei pisici vagaboande pe care spera să o îmblânzească, momind-o cu castroane de apă și mâncare. Nu îi era permis să facă asta, dar nimeni nu știa în afară de Reuben, și el nu spunea cu siguranță nimănui. Nici lui nu îi era permis să se afle în camera de depozitare. Mai mult, îi plăcea de administratoare și în sinea lui îi dorea să aibă succes cu pisica, deși păstra acest gând doar pentru el, fiindcă ea nu știa că el știe. Nu știa nici măcar că el exista.

Din poziția sa avantajoasă și tainică de pe pervazul ferestrei, care era puțin sub nivelul străzii și înconjurată de o balustradă de fier forjat, Reuben se asigură că aleea din spatele blocului era pustie. Cu ușurința dată de multe exersări, părăsi pervazul ferestrei, se cățără pe balustradă, apucă treptele de jos ale ruginitei scări de incendiu a clădirii și se legănă deasupra golului.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

SĂ IEI AMINTE

În dimineața următoare, la o oră târzie, Reuben ieși din metrou la stația Brighton Street, ținând strâns de curelele rucsacului. Așteptase să treacă ora de vârf pentru a nu fi văzut în tren de vecinii care, întâmplător, ar fi lucrat în Middleton, cartierul în care se afla cea mai aglomerată zonă de magazine din New Umbra. Chiar și așa, peronul din stație era destul de plin, iar Reuben își făcu loc pe trepte până pe stradă împreună cu zeci

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

de alți pasageri. Rămase apoi cu rucsacul lipit de zidul stației, privind în susul și în josul Brighton Street, unde se făceau cele mai bune cumpărături din New Umbra.

Tot ce se afla pe Brighton Street părea să strălucească – vitrinele magazinelor, nichelul de pe mașinile care treceau, pantofii care bocăneau, aparținând unor persoane bine îmbrăcate. Reuben își dădea seama că până și orașele sărace își aveau partea lor de oameni bogați – avocați, doctori, proprietari de fabrici –, iar în New Umbra asemenea oameni își făceau cumpărăturile pe Brighton Street. Deși, evident, locul nu era chiar așa de elegant ca cele pe care Reuben le văzuse în filme, făcea prin comparație ca Lower Downs să pară și mai mizer. Reuben presupunea că majoritatea celor care își făceau cumpărăturile aici nici nu considerau cartierul lui demn de a fi locuit.

Cunoștea întrucâtva zona. Cu doar câteva luni în urmă venise aici cu mama lui, când ea avusese nevoie de haine noi pentru un interviu la o slujbă și văzuse o reclamă ce anunța reduceri mari. Costumul pe care și-l cumpărase și felul în care își aranjase părul o făcuseră să arate ca cineva care conduce o companie sau lucrează cu primarul. În dimineața interviului aproape că se intimidase să ia micul dejun cu ea. Dar nu obținuse slujba, pentru că nu avea experiență.

— Am crezut că o să-i cuceresc cu farmecul meu, spusese ea. A fost evident că erau imuni. Probabil că făcuseră o vrajă de apărare.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Vorbise pe un ton degajat, ca și cum nu era decât un interviu și nu merita să te agiți pentru asta. Însă nu mai fusese la niciun alt interviu de atunci și Reuben înțelesese că fusese nevoită să-și reevalueze opțiunile.

Totuși, mulțumită acelui drum la cumpărături, el știa toate magazinele de bijuterii și de antichități de pe Brighton Street. Amândoi aruncaseră atunci o privire prin cele din urmă, încercând să se hotărască ce comode fantastice și ce paturi cu baldachin și-ar dori în casa de vis, oprindu-se să se uite și la vitrinele mai multor magazine de bijuterii. (Mama sa nu vrusese să intre în acele magazine. Nu-i plăcea să fie tratată cu răceală de către patronii care ar fi considerat-o – pe bună dreptate, din păcate – un simplu vizitator. În mod clar nu un potențial client.)

Reuben o luă la pas, nesigur de unde să înceapă. Se hotărî să intre în primul loc care-i ieșea în cale și care se dovedi a fi un magazin de bijuterii aflat la două cvartale distanță de stație. Se opri și se uită la vitrină, încercând să-și facă curaj. Zece minute mai târziu era tot acolo, cuprins de groaza obișnuită.

Se încruntă la reflexia sa din geam. Dorea să afle cât costa ceasul. Nu știa sigur cât de rău era faptul că întârziaseră cu plata chiriei – mama lui nu-i spunea lucrurile astea –, dar își închipuia că trebuia să fie destul de rău. Ea avea deja două slujbe. Ce altceva putea face? Dacă Reuben vindea ceasul pentru destui bani ca să-i țină pe linia de plutire sau chiar să le dea un avânt, ei bine, trebuia să o facă. Știa că trebuia, iar acesta era primul pas.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

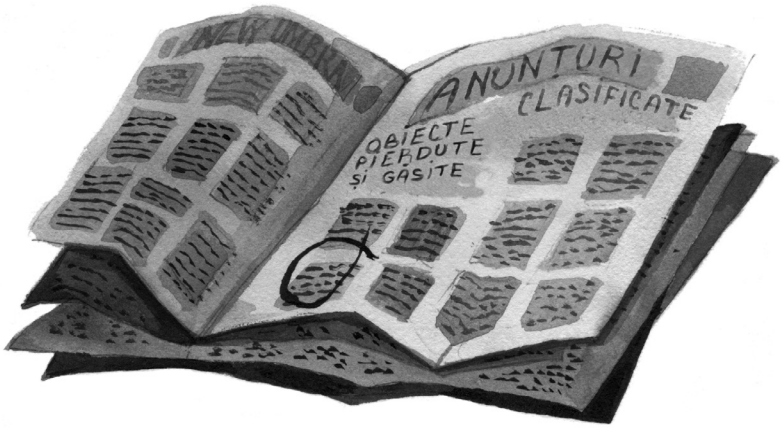

MOMENTUL ADEVĂRULUI

— *Fumul?*

Doamna Genevieve își scoase ochelarii și, închizând ochii, se ciupi de baza nasului.

— Sigur știi la cine mă refer? Poate ai auzit pomenindu-se de el cu alte nume.

— Știu cine e, mormăi Reuben, deși era numai pe jumătate adevărat, pentru că nimeni nu știa cu adevărat cine era Fumul.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Nimeni, cu excepția reprezentantului Fumului, Consilierul, nu îl văzuse vreodată; sau cei care *chiar* îl văzuseră nu mai trăiseră ca să povestească. Dar toată lumea știa că el conducea New Umbra în secret. Era un secret doar pentru că autoritatea sa era neoficială și pentru că nimeni nu îndrăznea să vorbească despre asta.

Reuben se așeză pe podea. Fusese cuprins din nou de o stare de slăbiciune. Mai rău, de fapt – se simțea ca atunci când se cățărase deasupra aleii înguste, când se gândise că o să cadă. O teamă care te îmbolnăvea, un atac de panică. Își trase genunchii la piept și își sprijini fruntea de ei.

— Îmi pare rău, spuse doamna Genevieve. Dar nu trebuie să-ți fie frică, Reuben. Totul se poate îndrepta.

Deși încerca să-l liniștească, putea foarte bine să spună *Fumul vrea ceasul. Fumul vrea ceasul. Fumul vrea ceasul*. Numai la asta se gândea Reuben. Se uită disperat la ea.

— Cine este el mai exact? Știți?

— Ah! Ceasornicăreasa se plesni peste mână, ca și cum ar fi lovit o insectă enervantă. Cine poate spune? Cine știe dacă este om? Unii spun că ar fi un monstru! Își dădu ochii peste cap, cu dispreț. Un monstru care vrea să posede lucruri de valoare. N-ar fi primul.

— Dar de unde știți că el caută ceasul?

Doamna Genevieve se încruntă.

— De unde crezi? Și-a comunicat dorințele lui Cassius Faug. Făcu o pauză. Ai auzit de domnul Faug?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Reuben dădu mohorât din cap, în semn că da. Auzise numele bărbatului menționat doar arareori, dar își amintea.

— Consilierul.

— Da, el e, spuse doamna Genevieve. Și desigur că el și-a instruit subalternii – Oamenii-Direcție, înțelegi? – să fie tot timpul în gardă după un asemenea ceas. La rândul lor, mi-au ordonat cu mult timp în urmă să-i anunț dacă apare un asemenea ceas. La fel au făcut și cu alți ceasornicari. Nu am mai rămas decât puțini.

— Nu pot să cred, mormăi Reuben. Cum de *știe* despre asta?

Doamna Genevieve scutură din cap.

— Se spune că el știe lucruri pe care nimeni altcineva nu le știe. Dar în cazul acesta nu este singurul, spuse ea ridicându-se de pe taburet. Așteaptă o clipă.

De îndată ce rămase singur, Reuben simți cum îl înțeapă ochii. Își ascunse din nou capul între genunchi. Cu doar câteva minute în urmă fusese atât de entuziasmat. Sperase atât de mult. Era uimit cât îl durea să-și piardă speranțele. Doamna Genevieve nu voia ca el să se teamă de Fum, dar Reuben nici nu se gândea la siguranța lui. Simplul fapt de a pierde ceasul îl amărâse – ceasul și ceea ce reprezenta el.

Desigur că avea să-l piardă. Doamna Genevieve nu va îndrăzni să-l ajute să-l vândă și, chiar dacă Reuben descoperise ceasul – o descoperire ce păruse predestinată –, nu putea să-l *păstreze*. Ce nebun ar fi ținut la el un obiect pe care îl dorea Fumul?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

În cele din urmă, se dovedi a fi surprinzător de ușor.

— Mă bucur că vrei să te duci, zise mama lui. Era acasă de douăzeci de secunde când Reuben o asaltase cu povestea lui. Știi ceva? Sunt puțin uimită. N-ai mai dormit niciodată la un coleg. Miles Chang? Băiatul acela drăguț?

Reuben ridică din umeri.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Da, m-a abordat la centrul comunitar. A spus că tatăl lui poate să mă ia cu mașina vineri dimineață și să mă aducă înapoi duminică după-amiază.

Făcea ca totul să fie ușor pentru ea: copilul cel drăguț, al cărui tată era un profesor amabil, oferta de a merge cu mașina, ca ea să nu-și facă griji cum va ajunge acolo, ocazia ca fiul ei să-și facă în sfârșit un prieten. Totuși, mama sa își mușcă buzele multă vreme, ca și cum dezbătea îndelung în sinea ei problema, iar Reuben trebui să pretindă că nu era foarte îngrijorat în legătură cu decizia ei. Nu avea un plan de rezervă.

— Dacă vor dori să te ducă la un film? se întrebă ea cu voce tare. Sau la un restaurant, la cină? Ai avea nevoie de bani.

Deci *asta* era dilema ei, faptul că erau faliți.

— A, nu-ți face griji pentru asta! Reuben își alese cu grijă cuvintele. Probabil că nu o vor face. Adică, sunt sigur că nu o vor face și, oricum, mai am câțiva dolari.

Mama sa îl întrerupse.

— Nu, păstrează banii. Am suficient să-ți dau. A, nu fi atât de surprins! N-oi putea eu să plătesc chiria, dar pot să finanțez primul dormit la un coleg al fiului meu.

Da, totul mersese neașteptat de bine. Reuben se simți foarte ușurat. Și îngrozitor de vinovat.

După ce-și spuseră noapte bună, Reuben se duse în camera lui și numără banii pe care ea i-i dăduse, împreună cu mica sumă pe care o economisise singur. Se gândi că erau îndeajuns

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

să-și cumpere bilet de tren. Dacă nu, la urma urmei, *putea* deveni invizibil.

Pe când punea banii deoparte, observă că mâinile îi tremurau. Credea că știe motivul. Conversația cu mama lui fusese ultimul mare obstacol. Acum că îl depășise, situația era clară. Pleca. Vineri, pe vremea asta, va fi în alt oraș – un loc unde nu mai fusese niciodată și unde va trebui să se descurce pe cont propriu. Va trebui să-și convingă mama că era la colegul lui. Va trebui să fie atent la tot și să aibă de-a face cu străini. Va trebui să încerce să afle ceva nemaipomenit de important – și posibil periculos – fără să fie descoperit. Cu alte cuvinte, devenea un adevărat spion.

Vineri dimineața Reuben stătea întins în pat, ascultând-o pe mama lui care se agita prin apartament. Era aproape timpul. Era treaz de mai bine de-o oră, dar voia să aștepte până în ultimul moment. Cu cât vorbeau mai puțin, cu atât mai bine.

Cu o seară înainte, când mama lui se întorsese acasă de la serviciu, Reuben se prefăcuse că doarme. Auzise bufnetul ușor al pantofilor ei pe când îi scotea, o auzise oftând ușurată în timp ce lăsa geanta să cadă pe podea lângă ei. Apoi se strecurase în tăcere în camera lui și se așezase pe marginea patului. Acolo rămăsese o vreme nesfârșită. Spera oare că el se va trezi și că îi